

Allah - de Maangod

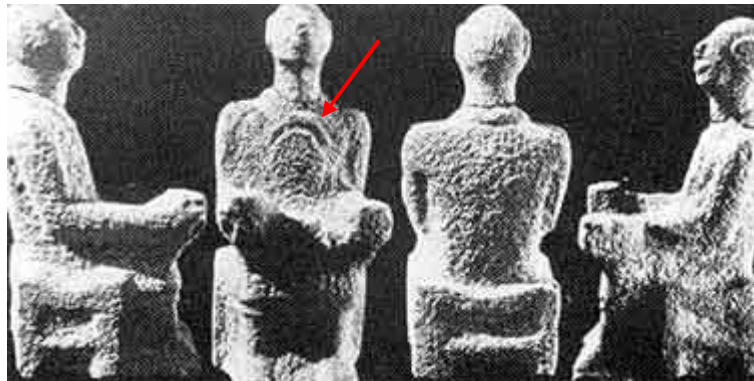
Bronvermelding: zie <http://www.biblebelievers.org.au/moongod.htm>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977. Vertaling, plaatjes toegevoegd en voetnoten door M.V.

De archeologie van het Midden-Oosten

Centraal in de religie van de Islam¹ staat de aanbedding van de god “Allah”. De moslims beweren dat Allah in pre-islamitische tijden² de bijbelse God was van de patriarchen, profeten en apostelen. De kwestie is er dus een van continuïteit: was “Allah” de bijbelse God, of was hij een heidense god in het Arabië van vóór de Islamisering? Indien “Allah” werkelijk deel uitmaakt van de goddelijke openbaring in de Schrift, dan is de Islam de volgende stap in de bijbelse religie, maar indien Allah een pre-islamitische heidense god was, dan is de islamitische bewering weerlegd.

Valse beweringen vallen dikwijls door de resultaten van harde wetenschappen zoals de archeologie. We kunnen eindeloos speculeren over het verleden, of, we kunnen gaan graven en zien wat de bewijzen aantonen. Dat laatste is de beste manier om de waarheid te weten over de oorsprong van Allah. Zoals we zullen zien tonen de harde bewijzen aan dat de god Allah een heidense godheid was. In feite was hij de maangod en de sterren waren zijn dochters.

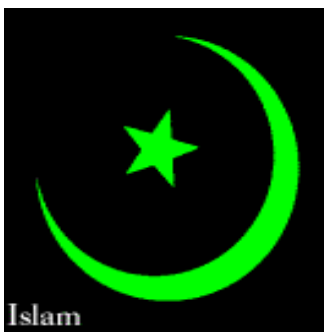
De maangod van alle vier zijden. Zie de maansikkel op de borst

Archeologen hebben tempels ontdekt die opgedragen waren aan de maangod, over het hele Midden-Oosten. Van de bergen van Turkije tot aan de banken van de Nijl was de meestverspreide religie van de oude wereld de aanbedding van de maangod. In de eerste geschreven geschiedenis hebben de Sumeriërs ons duizenden kleitabletten nagelaten waarin zij hun religieuze geloven beschrijven. Zoals aangetoond door Sjöberg en Hall, aanbaden de oude Sumeriërs de maangod die aanroepen werd met verschillende namen. De populairste namen waren Nanna(r/n) Suen en Asimbabbar. Zijn symbool was de maansikkel. Door de hoeveelheid gevonden voorwerpen die te maken hebben met de aanbedding van deze maangod, is het duidelijk dat dit de dominante religie was in Sumerië. De cultus van de maangod was de meest populaire religie in geheel Mesopotamië. De Assyriërs, Babyloniërs en Akkadiërs namen het woord Suen en veranderden het in Sin³ als de naam van de maangod. Zoals professor Potts erop wees: “Sin is een essentiële Sumerische naam die ontleend werd door de Semieten”.

¹ De Islam werd gesticht door Mohammed in 622 na Christus. Het ‘heilig boek’ van de Islam werd geschreven door Mohammed in de periode 622-632 n.C. De koran is ingedeeld in 114 hoofdstukken, Soera’s genoemd.

² Dus vóór 622 na Christus.

³ Sin: (Akkadian), Sumerian **Nanna** in Mesopotamian religion, the god of the moon. Sin was the father of the sun god, **Shamash** (Sumerian: Utu), and, in some myths, of Ishtar (Sumerian: Inanna), goddess of Venus, and with them formed an astral triad of deities. Sin was represented as an old man with a flowing beard - a wise and unfathomable god - wearing a headdress of four horns surmounted by a crescent moon. The last king of Babylon, Nabonidus (reigned c. 556-539 BC), attempted to elevate Sin to a supreme position within the pantheon. (Ency. Britannica 2003).

Het Islam-teken: de wassende maan. Dit ideogram is zeer oud. Het was een symbool van de *maangod Nanna(n,r)*, later *Sin*. Dit teken was hoogstwaarschijnlijk al in gebruik rond 2500 v.C. De ster staat oorspronkelijk voor de dochters van de maangod. Tegenwoordig staat de vijfpuntster voor 'de vijf pijlers van de Islam'. Op moskeeën en minaretten staat de maansikkel van hun oorspronkelijke maangod. (M.V.)

In het oude Syrië en Kanaän werd de maangod Sin gewoonlijk afgebeeld door de maan in zijn eerste fase. Soms werd de volle maan binnen de maansikkel geplaatst om alle fazen van de maan te benadrukken. De sterren waren de dochters van Sin. Zo was bvb. Ishtar de dochter van Sin. Offers aan de maangod worden beschreven in de Pas Shamra teksten. In de Ugaritische teksten wordt de maangod soms Kusuh genoemd. In Perzië, zowel als in Egypte, wordt de maangod afgebeeld op muurschilderingen en op de hoofden van beelden. Hij was de Rechter van mensen en goden. Het Oude Testament berispt voortdurend tegen de aanbidding van o.a. de maangod (zie: Deut 4:19; 17:3; 2 Kon 21:3,5; 23:5; Jer 8:2; 19:13; Zef 1:5, enz.). Eigenlijk kan overal in de oude wereld het symbool van de maansikkel gevonden worden op zegelindrukken, stèles, aardewerk, amuletten, kleitabletten, cilinders, gewichten, oorkingen, halsnoeren, muren, enz. In Tell-el-Obeid werd er een koperen kalf gevonden met een maansikkel op zijn voorhoofd. Een afgod met het lichaam van een stier en het hoofd van een man heeft een maansikkel-inleg van schelpen op zijn voorhoofd.

Stèle van Ur-Nammu

In Ur had de stèle van Ur-Nammu de maansikkel bovenaan het register van de goden, omdat de maangod het hoofd van de goden was. Zelfs werd er brood gebakken in de vorm van een maansikkel, als een daad van devotie voor de maangod die soms Nannar werd genoemd in de tabletten uit die periode.

In Ur werd een tempel van de maangod opgegraven door Sir Leonard Woolley. Vele voorbeelden van maanaanbidding werden opgegraven en die zijn ondergebracht in het Brits Museum tot op vandaag. Ook Haran (of Harran) stond bekend voor zijn aanbidding van de maangod.

Tempel van de maangod in Hazor, met maansikkel op de borst en op de stèle

In de jaren (19)50 werd een belangrijke tempel van de maangod opgegraven in Hazor, Palestina. Er werden daar twee afgodsbeelden van de maangod gevonden. Elk was een beeld van een zittende man op zijn troon, met een maansikkel op zijn borst. De begeleidende inscripties maken duidelijk dat dit beelden waren van de maangod. Verscheidene andere beelden werden gevonden die door hun inscripties geïdentificeerd werden als de 'dochteren' van de maangod.

En wat te zeggen over Arabië? Zoals prof. Coon zei: "de moslims zijn notoir onwillig om hun tradities van het vroegere paganisme te bewaren en ze houden ervan de pre-islamitische geschiedenis te verminken in anachronistische termen".

Tijdens de 19de eeuw gingen Audaud, Halevy en Glaser naar Zuid-Arabië en groeven duizenden Sabeaanse, Mineaanse en Qatabaniaanse inscripties op, die daarna vertaald werden. In de jaren 1940 deden de archeologen G. Caton Thompson en Carleton S. Coon enkele bijzondere ontdekkingen in Arabië. Gedurende de jaren 1950 groeven Wendell Phillips, W.F. Albright, Richard Bower en anderen, de terreinen op bij Qataban, Timna, en Marib (de oude hoofdstad van Sheba). Ook duizenden inscripties op de wanden en rotsen in Noord-Arabië werden verzameld. En ook werden reliëfs en votiefschalen ontdekt, gebruikt bij de aanbidding van de "dochteren van Allah". De drie dochters, al-Lat, al-Uzza en Manat worden soms samen afgebeeld met Allah de maangod, vertegen-

woordigd door een maansikkel boven hen. Het archeologische bewijs demonstreert dat de dominante religie van Arabië de cultus was van de maangod.

In oudtestamentische tijden bouwde Nabonidus (555-569 v.C.), de laatste koning van Babylon, Tayma in Arabië als een centrum van de maangodaanbidding. Segall zei: “De stellaire religie van Zuid-Arabië werd altijd gedomineerd door de maangod, in verschillende variaties”. Vele specialisten hebben ook meegedeeld dat de naam van de maangod “Sin” deel uitmaakt van zulke Arabische woorden als “Sinaï”, de “wildernis van Sin”, enz. Toen de populariteit van de maangod overal achteruitging, bleven de Arabieren trouw aan hun overtuiging dat de maangod de grootste van alle goden was. Alhoewel zij 360 goden aanbaden in de Kaäba in Mekka, was de maangod de hoofdgod. Mekka was in feite gebouwd als een schrijn voor de maangod. Dit is het wat Mekka tot de heiligste plaats maakte van het Arabische heidendom. In 1944 openbaarde G. Caton Thompson in haar boek “The Tombs and Moon Temple of Hureidha”, dat zij een tempel had blootgelegd van de maangod in Zuid-Arabië. De symbolen van de wassende maan en niet minder dan 21 inscripties met de naam Sin werden in deze tempel gevonden. Een afgod die de maangod zelf kan zijn, werd ook ontdekt. Dit werd later bevestigd door andere welbekende archeologen.

De bewijzen tonen aan dat de tempel van de maangod nog steeds in gebruik was in de christelijke tijd. Bewijzen vergaard uit zowel Noord- als Zuid-Arabië tonen aan dat de maangodaanbidding zelfs duidelijk actief was in Mohammeds dagen, welke cultus toen dominant was. Terwijl de naam van de maangod “Sin” was, was zijn titel overeenkomstig talloze inscripties “Al-Ilah”, d.w.z. “de god”, en dat betekent dat hij de oppergod was onder de goden. Zoals Coon erop wijst: “De god Il of Ilah was oorspronkelijk een fase van de maangod”. De maangod werd Al-Ilah genoemd, d.w.z. “De God”, en dat werd ingekort tot Allah in pre-islamitische tijden. De heidense Arabieren gebruikten zelfs Allah in de namen die ze aan hun kinderen gaven. Zo hadden zowel Mohammeds vader als zijn nonkel “Allah” als deel van hun namen. Het feit dat zulke namen gegeven werden door hun heidense ouders bewijst dat zelfs in Mohammeds tijd Allah de titel was voor de maangod. Prof. Coon zegt verder: “Evenzo werd onder Mohammeds voorgedijnschap, de relatief anonieme Ilah: Al-Ilah, De God of Allah, het Opperste Wezen”.

Dit feit beantwoordt de vragen: “Waarom wordt Allah in de Koran nooit gedefinieerd? Waarom veronderstelde Mohammed dat de heidense Arabieren reeds wisten wie Allah was?” Mohammed werd grootgebracht in de religie van de maangod Allah. Maar hij ging een stap verder dan zijn heidense mede-Arabieren. Terwijl zij geloofden dat Allah, d.w.z. de maangod, de grootste van alle goden was en de oppergod in het pantheon van godheden, besloot Mohammed dat Allah niet louter de grootste god was, maar de enige god.

In feite zei hij: “Kijk, jullie geloven reeds dat de maangod Allah de grootste van alle goden is. Alles wat ik jullie vraag is het idee te aanvaarden dat hij de enige god is. Ik neem de Allah die jullie reeds aanbidden niet weg. Ik neem enkel zijn vrouw weg, zijn dochters en alle andere goden”. Dit kan gezien worden in het feit dat het eerste gegeven in de moslimkreet niet is “Allah is groot” maar “Allah is de grootste”, d.w.z. dat hij de grootste is onder de goden. Waarom zou Mohammed zeggen dat Allah de “grootste” is, anders dan in een polytheïstische context? Dat Arabische woord wordt gebruikt om het grotere te doen contrasteren tegen het kleinere. Dat dit waar is wordt gezien in het feit dat de heidense Arabieren Mohammed er nooit van beschuldigden een andere Allah te prediken dan degene die ze alreeds aanbaden. Deze “Allah” was de maangod, overeenkomstig het archeologische bewijsmateriaal. Mohammed wilde het dus op twee manieren stellen: tegen de heidenen zei hij dat hij nog steeds geloofde in de maangod Allah. Tegen Joden en Christenen zei hij dat Allah ook hún God was. Maar zowel Joden als Christenen wisten wel beter en daarom wijzen zij zijn god Allah af als een valse god.

Al-Kindi, een van de vroege christelijke apologeten tegen de Islam, wees erop dat de Islam en zijn god Allah niet uit de Bijbel stammen maar uit het heidendom van de Sabaeërs⁴. Zij aanbaden niet de

⁴ Sabaeërs: naam van een groep oude volken in Midden-Jemen (Zuidwest-Arabië; Arab.: Saba), die reeds ca. 2000 v.C. in dit gebied een rol zouden hebben gespeeld. Zij worden op verscheidene plaatsen in het Oude Testament genoemd (zie Seba). Het koninkrijk van de Sabaeërs (hoofdstad Marib) breidde zich vanaf de 6de eeuw v.C geleidelijk over geheel Zuid-Arabië uit en had ca. 200 v.C. het rijk van de Minaeërs in zich opgenomen. Vanaf de 1ste eeuw n.C. kwam in deze gebieden het volk van de Himjarieten naar voren, dat vanaf de 3de eeuw n.C. in het Sabaeïsche Rijk de overhand kreeg.

God van de Bijbel maar de maangod en zijn dochters al-Uzza, al-Lat en Manat. Dr. Newman besluit zijn studie over de vroege christen/moslim-debatten door te stellen: “De Islam laat zien dat ze ... een afzonderlijke en antagonistische religie is die uit de afgoderij opsprong”. Islamspecialist Caesar Farah concludeerde: “Er is daarom geen reden het idee te aanvaarden dat Allah doorging naar de Moslims vanuit de Christenen en de Joden”. De Arabieren aanbaden de maangod als de oppergod, maar dat was geen bijbels monotheïsme. Niettegenstaande de maangod groter was dan alle andere goden en godinnen, hebben we hier nog steeds een polytheïstisch pantheon van godheden.

Nu we de eigenlijke afgodsbeelden van de maangod hebben, is het niet langer mogelijk het feit te vermijden dat Allah in Islamitische tijden een heidense god was. Is het dan verwonderlijk dat het symbool van de Islam een wassende maan of maansikkel is? Dat er een maansikkel staat op de top van hun moskeeën en minaretten? Dat de maansikkel gevonden wordt op de vlaggen van Islamitische naties? Dat de moslims vasten gedurende de maand die begint en eindigt met de verschijning van de wassende maan aan de hemel?

CONCLUSIE

De heidense Arabieren aanbaden de maangod Allah door verscheidene malen per dag in de richting van Mekka te bidden, door het maken van pelgrimstochten naar Mekka, te lopen rond de tempel - de Kaäba - van de maangod, het kussen van de zwarte steen, het offeren van een dier aan de maangod, stenen te werpen naar de duivel, een maand te vasten van wassende maan tot wassende maan, enz. De bewering van de moslims dat Allah de God van de Bijbel is en dat de Islam opstond uit de religie van de profeten en apostelen, wordt weerlegd door solide, overstelpende archeologische bewijzen. De Islam is niets meer dan een opleving van de oude maangodcultus. Het heeft zijn symbolen, riten, ceremonieën, en zelfs de naam van zijn god uit de oude heidense religie van de maangod. Als zodanig is de Islam pure afgoderij en moet ze worden afgewezen door allen die het Bijbelse Evangelie volgen.

Lees verder:

- <http://www.biblebelievers.org.au/islam.htm> !! (EN)
- Betekent “Allah” gewoon “God”? <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Allah-God.pdf>
- <http://www.answering-islam.org/Dutch/kok/godvsallah.htm>
- <http://www.answering-islam.org/Dutch/index.htm>
- Is Allah God?: <http://www.answering-islam.org/Dutch/g/god.htm> (NL)
- <http://www.bible.ca/islam/> (EN)
- <http://www.bible.ca/islam/islam-moon-god.htm> (EN)

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

Na de uiteindelijke nederlaag van koning Doe Noewas tegen de Ethiopische veldheer Abraha (525), die zichzelf tot koning van Saba uitriep, werd het gebied door de Ethiopiërs beheerst, tot het in 570 door de Perzen werd veroverd. Tijdens de regering van kalief Aboe Bakr (632–634) werd het bij het islamitische rijk aangesloten. Er zijn in Saba vele inscripties gevonden; op de plaats van de oude hoofdstad Marib bevinden zich ruïnes. (Encarta 2002).